

மானுடவியல் பார்வையில் நுண்வெளி கிரகணங்கள் புதினம்

சி. அற்புதராணி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, யாதவர் கல்லூரி, மதுரை-625014, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Microscopic Eclipses Novel from an Anthropological Point of view

S. Arputharani a, *

^a Department of Tamil, Yadava College, Madurai-625014, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
arputhaarts@gmail.com

Received: 15-03-2021

Revised: 17-12-2021

Accepted: 23-12-2021

Published: 07-02-2022

ABSTRACT

Anthropology is the scientific fact about the origin, development, etc. of the human race. The human race has evolved spontaneously for thousands of years. There are unique historical messages for different types of social and ethnic peoples in the world. There are many differences in their marriage, birth, death, worship, rituals, occupations, and ceremonies. Okkalikars are significant among the various ethnic groups in Tamil Nadu. The cow is worshiped as a deity. These clans are seen as a tradition of worshiping the house deity and the clan deity. They worship the deity once in 12 years. Mothers are prominent in all wedding ceremonies. Urumi will kneel for any ritual. They are not in the habit of cutting down trees and sitting on a mat made of reed grass. This article explains the anthropological perspective of the Okkalikars people who migrated from Karnataka in the novel Nunveli kiraganangal under the headings of science, Microspheres of Humans, Synopsis, Okkalikars Name, History, Lifestyles, Customs and Rituals.

Keywords: Anthropology, Wool, Magnificence, Immigration, Deity.

முன்னுரை

மானிட இனமானது தொன்றுதொட்டு பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. உலகத்தில் உள்ள பல்வேறு வகையான சமூக இன மக்களுக்கும் தனித்த வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன. அவர்களின் திருமணம், பிறப்பு இறப்பு, வழிபாடு, சடங்குகள், தொழில் முறைகள், நேர்த்திக்கடன்கள் போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் பற்பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் உள்ள பல்வேறு இனமக்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக ஒக்கலிகர்கள் திகழ்கிறார்கள். நுண்வெளி கிரகணங்கள் எனும் நாவல் வழியாக கர்நாடகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த ஒக்கலிக இனமக்களின் மானுடவியல் பார்வை வெளிப்படுவதனை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

மனிதனைப் பற்றிய அறிவியல்

மானுடவியல் என்பது மனித இனங்களின் தோற்றம், தன்மை, வளர்ச்சி முதலியன பற்றிய அறிவியல் உண்மை எனலாம். அதாவது காலம்தோறும் மனித வரலாற்றில் உருவாகிய அகப்புற வளர்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பது மானுடவியல். மனித இனங்களுக்கு இடையிலும் தனிமனிதருக்குள்ளும் உலக உயிர்கள் தோன்றியது முதல், பல மாற்றங்களை ஆராயும் அறிவியல் துறையே மானுடவியல் என்று கூறலாம். "மானுடவியல் எதைப்பற்றியது என்பதை மிகச் சுருக்கமாக கூற வேண்டுமானால் மனிதனைப் பற்றிய அறிவியல் என்று கூறுவதே மிகவும் பொருத்தம்.

மானுடவியல் என்ற சொல்லாக்கம் ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் 'Anthropology' எனும் சொல்லுக்கு நேரானது. இச்சொல் 'Anthrops' 'Logas' ஆகிய கிரேக்கச் சொற்களின் அடி நிலையைப் பெற்றது. இச்சொற்கள் முறையே 'மனிதன்', 'அறிவியல்' என்னும் பொருளைச் சுட்டுகின்றன என விளக்கம் தந்துள்ளார் பக்தவச்சலபாரதி. "மனிதனை உயிரியல் நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் ஆராயும் ஓர் அறிவியல் துறையே மானுடவியல் ஆகும்" என மானுடவியலுக்கு வாழ்வியல் களஞ்சியம் விளக்கம் தந்துள்ளது (Baktavatchala Bharathi, 1990). இக்கருத்துக்களால் மானுடவியல் என்பது மனித இனத்தைப் பற்றி ஆராய்வது எனலாம் (Balusamy, 1994).

நுண்வெளி கிரகணங்கள்

பூமி கிரகணம் ஒன்றை யாரும் பார்த்திருக்க முடியாது. நிலவிலிருந்து பார்த்தால் குறிப்பிட்ட நாளில் சூரியனை நிலவு மறைப்பதாய் பூமி கிரகணம் தோன்றுவதைப் பார்க்கலாம். அம்மாதிரி நம்மால் பார்க்க முடியாத தீண்டல்களை வாழ்க்கையின் குரூரங்களைப் படைப்பாளியின் நோக்கில் காட்டியிருப்பது நுண்வெளி கிரகணங்கள். நாம் சூரிய கிரகணம் சந்திர கிரகணத்தை பார்த்திருக்கிறோம். பாம்பு வந்து சூரியனைத் தீண்டுவதாக நம்மிடையே ஐதீகம் உண்டு. இது கண்ணுக்கு தெரிகிற தீண்டல். மனிதர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாத வடிவில் சக மனிதர்களை சக மனுஷிகளை தீண்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அன்பு, காதல், துரோகம், பொறாமை, வன்மம் என்ற மனவெளிக் கொதிப்பின் வழி தீண்டுகிறோம். கணவன் மனைவியை வன்முறையோடு தீண்டுகிறான். இப்படி புறவயமாகத் தெரியாத மனதளவில் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய பாதிப்புகளைக் கண்ணுக்குத் தெரியாத தீண்டல்கள் என்ற பொருளில் நுண்வெளி கிரகணங்கள் நாவல் படைக்கப்பட்டு இருப்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நுண்வெளி கிரகணங்கள் கதைச்சுருக்கம்

ஒக்கலிகர் மரபின் மூலவராகிய சித்தையனிலிருந்து நாவலின் கதை தொடங்குகிறது. சித்தையன் கவுல்தார் ஏராளமான நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரர். ஆற்றுக்கு அப்பால் உள்ள ஜமீன்தாருக்கும் சித்தையனுக்கும் ஆற்றைத் திருப்புவதில் ஏற்பட்ட பகை இறுதியில் தன் மகனைக் காவு கொடுக்கும் சூழலுக்குத் தள்ளுகிறது. சித்தையனுக்கு இரண்டு மனைவிகள் சீனியம்மாள், தேவம்மாள். தேவம்மாளைத்தான் இவர் திருமணம் செய்வதாக இருந்தது. ஆனால் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாக சீனியம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. பின்னர் தேவம்மாளையும் சேர்த்துக் கொண்டார். தன் குழந்தைகளில் ஒருவரைக் காவு கொடுக்கத் தேவம்மாள் மறுத்து விட்டார். கணவனின் உயிர் தான் பெரியது என்று தன் மகன் கதிரய்யாவை காவு கொடுக்க சீனியம்மாள் ஒத்துக் கொள்கிறாள். "இறப்பதற்கு முன் கதிரய்யா சாபம் தருகிறான். என்னைக் கொன்றவர்கள் வாழக்கூடாது. அழிந்து போகட்டும் என்று. அதன்பின் சித்தையன்கோட்டையை சித்தையன் உருவாக்கினான். இங்கு கோட்டை என்பது பெரிய மாடிக்கட்டிடம் இந்தக் கோட்டையில் தான் சித்தையன் பேரன் ரங்கசாமி குடியிருக்கிறார்" (Venugopal, 1997). நாவலின் முடிவில் கோட்டை கைமாறுகிறது. இந்த கோட்டைக்குள் வாழ்ந்த மனிதர்களின் இன்பங்களும் துன்பங்களும் நாவலின் வழியாக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரு குடும்பத்தின் மூன்று தலைமுறையின் பகுதிகள் இந்நாவலில் உள்ளடங்கி இருக்கின்றன. மூன்று தலைமுறைகளின் எண்ணங்கள், சமூகச் சூழல்கள் வெவ்வேறாக இருப்பதை மறைமுகமாக சொல்லியிருக்கிறார். இதிலிருந்து உச்சத்திலிருந்து ஒரு விவசாயக் குடும்பம் வீழ்ச்சியை நோக்கி நகர்ந்து எல்லாவற்றையும் இழந்து இடம் பெயர்தலை நாவலின் அடிநாதமாக வைத்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன் விழுந்த சாபம் மெல்ல மெல்ல இந்த தலைமுறை மனிதர்களைப் பலி கொள்கிறது. மனித மாண்பின் சிறப்புத் தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன.

ஒக்கலிகர் பெயர்க்காரணம்

ஒக்கலிகர் ஒக்கலியர் என மற்றவரால் அழைக்கப்படும் மரபினர். தம்மை ஒக்குலிகர் என்றே கூறிக் கொள்வர். "ஒக்குலு என்பது நல்ல குடிமைக்குரிய பெயர். சிறந்த மனப்பண்புடன் உரிமை

கொண்டு நல்வழியாலே அறம், பொருள், இன்பம் வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பேறுகளையும் பெற்று வாழும் நல்ல வாழ்க்கையே ஒக்குலு என்பதாகும்” என்கிறார் ஐ. இராமசாமி. (Ramaswamy, 1988). சிவபெருமான் இமயமலையில் தவம் இருந்து கொண்டிருந்தபோது அங்கு வந்த அவருடைய அழகை கண்டு காமுற்ற காமதேனு ஆசையை வளர்த்துக் கொண்ட போது தனது மடியில் பால் சுரந்து நாணிக்கூனி துள்ளி இமயமலை அடியில் தாண்டியதைத் தனது தவ பலத்தால் உணர்ந்த சிவபெருமான் அக்காமப்பால் வீணாகாதவாறு 48000 லிங்கங்களாக மாறி அப்பால் தரையில் வீழ்ந்து விடாமல் தன் மேல் விழ அதிலிருந்து பல ஆயிரம் பேர் தோன்றி வாழ்ந்தனர். அவர்களில் 48 பேர் கொண்ட சமுதாயமே குஞ்சடிகர் என்றும் கூறுகின்றனர். “ஒக்கிய பாலின்பால் வந்ததால் ஒக்கலிகர் என்றும், காமுற்ற பாலின்பால் வந்ததால் காப்பு ஒக்கலிகர் என்றும் கூறுகின்றனர் எனச் சேதுமாதவன் விளக்கம் தந்துள்ளார் (Sethumadhavan, 2001). இவர்கள் பின்னர் குஞ்சடிக்காப்பு, மராட்டிக்காப்பு, பக்கநாடிக்காப்பு போன்ற பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். ‘காப்பு’ என்ற சொல்லிற்குக் கட்டுப்பாடு அல்லது அமைப்பு என்ற பொருள் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்று அறியமுடிகின்றது.

ஒக்கலிகர் வரலாறு

ஒக்கிய (கொட்டிய) பாலின்பால் வந்ததால் ஒக்கலிகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். “சிவபெருமான் வழிவந்த 48 கோத்திரங்களுக்கும் ஒரேசமயம் பெண் கிடைக்காமல் அல்லல்பட்டபோது அவர்களில் 9 பேருக்கு மட்டும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணா பிரான் ஆண்ட காலத்தில் அவரே முன் நின்று தனது குலத்தவரான இடையர் குலப் பெண்களை மணமுடித்து வைத்ததாக புராணங்கள் கூறுவதாக” எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் சேதுமாதவன் (Sethumadhavan, 2001). இமயமலைச் சாரலில் இருக்கும்போது முகமதிய அரசர்கள் இந்துக்களை கொடுமைப்படுத்தியதால் டில்லி சமஸ்தானம் வந்தனர். அங்கு இருக்கும் போது நவாப் அரசனிடம் ராயர் பட்டம் பெற்றனர் என்கிறார். நவாப்பும் ஒக்கலிகருக்குச் சில ஊர்களை வழங்கி, தீர்வை முதலான வரிகள் ஆண்டுதோறும் பெற்று ஒரு பகுதியை அரசுக்குச் செலுத்தி வந்தனர். இவர்கள் மைசூர் மாநிலத்தில் வாழ்ந்தபோது முகமதிய அரசன் ஒக்கலிகர் சமுதாயத்தில் பெண் ஒருத்தியை விரும்பிப் பெண் கேட்டான். “பெண் கொடுப்பதை விட கீழ்த்தேசம் சென்று விடுவதே மேல் எனக்கருதி அனைவரும் இரவோடு இரவாக கீழ்த்தேசம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்” (Sethumadhavan, 2001).

பவானி ஆற்றங்கரை வந்து சேர்ந்த போது வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது. இதனைக் கண்ட அனைவரும் சிவபெருமானை வேண்டித் தியானிக்க ஆறு வழி விட்டது. ஒக்கலிகக் குலத்தைச் சேர்ந்த அப்பெண் முகமதியன் என்னை மணக்க விரும்பியதால் இனி, நான் உயிரோடு இருப்பது நம் குலத்துக்கே நல்லதன்று எனக் கருதி பவானி ஆற்றில் ஐக்கியமாகி உயிர் துறந்தாள். “உயிர்நீத்த பெண்ணை குடிமக்கள் அனைவரும் வீரமாஸ்தி எனக் கொண்டு வழிபட்டு வருகின்றனர்” (Sethumadhavan, 2001).

“சுற்றம் என்னும் பொருள் தரும் ஒக்கல் என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய ஒக்கலிகர் என்னும் சொல் முதலில் ஒரு கூட்டத்தார் எனப் பொருள் தந்து இறுதியில் வேளாண்மையை மேற்கொண்ட இனத்தாருக்கு பொதுப் பெயராயிருக்கலாம் என்கிறார் (Narayanasamy, 1995).

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு

ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை”

என்று திருவள்ளுவர் இல்வாழ்க்கை என்ற அதிகாரத்தில் ‘ஒக்கல்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார் (Parimelalhagar, 2002). இதிலிருந்து ஒக்கலிக இனம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் வாழ்ந்து பல இடங்களுக்குச் சென்று இருக்கலாம் என்று அறியமுடிகிறது. மேலும், முகமதிய படைவினரால் துரத்தி வரப்பட்டு தமிழகம் போன்ற பல இடங்களில் புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் என்பதை நுண்வெளிக்கிரகணங்கள் நாவலில், முகமதிய படை துரத்தி வருவதாகக் கனவு காணும் பையனாக பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பையன் தனகோபால் அறிமுகமாகிறான்.

“அறுதால் அறுத்து பட்டேறிபோட்டும்

போடாத காய்ந்த மஞ்சள்நிற நெல் வகைகளில்

விழுந்தடித்து ஓடுகிறார்கள். உயிரைக்
 கையில் பிடித்துக்கொண்டு முந்தி ஓடுகிறார்கள்
 அறிந்த முகங்கள் அறியாத முகங்கள்
 லவுக்க போடாத பாட்டிமார்கள்
 நடுக்கட்டு வயதுக்காரர்கள் கடுக்கன்
 போட்டவர்கள், ஆட்டுக்குட்டிகள்
 நாய்கள், பசு மாட்டு மந்தைகள்
 கெதி கலங்கி ஓடி வருகின்றன
 புழுதி கிளப்பும் குதிரைகளில் கன்னம்
 மழித்து கிருதா ஓரமாக ஒள்ளித்தாடி
 வைத்திருப்பவர்கள் கையில் கத்திகளோடு
 பின்தொடர்கிறார்கள். புழுதிப்
 படலங்களில் மங்கலாக கருப்பு பர்தா

போட்ட பெண்கள் துரத்தி வருகிறார்கள்" எனக் கனவு கண்டு கண் விழிக்கிறான் தனகோபால் என்று கூறி இருப்பதில் இருந்து ஒக்கலிகர்கள் கர்நாடகத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தவர்கள் என்பதையும், பசு இவர்களுக்கு தெய்வம் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Venugopal, 1997).

வாழ்க்கை முறைகள்

தொழில், கல்வி நிலை

தொடக்க காலத்தில் ஒக்கலிகர்கள் வேளாண்மையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் தொழிலாக மேற்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் நாகரிகம் வளர வளர மற்ற தொழில் துறைகளான ஆலை நெசவத்தொழில், உரம், விதை, பூச்சி மருந்து வியாபாரம், திரையரங்கு திருமண மண்டபம் நடத்துதல், கயிறு திரிக்கும் தொழிற்சாலை, புகைப்பட நிறுவனம், மின்சாதனப் பொருட்கள் வியாபாரம் மற்றும் பொது வணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். கல்வியை உயர்வாகக் கருதி அரசுப் பணிகளில் குழந்தைகள் ஈடுபட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஒக்கலிகர் சமுதாய மக்கள் கூட்டணியாகவும், சங்கங்கள் வழியாகவும் அறக்கட்டளைகள் அமைத்தும், செல்வங்கள் படைத்த தனிநபர்கள் பள்ளி கல்லூரிகளில் படித்தும் வளர்ந்துள்ளனர். தொழில் படிப்புகளிலும் பட்டதாரிகளாக உயர்ந்துள்ளனர். "கல்வியை சமுதாய உயர்வுக்கு அடிப்படை என்பதை உணர்ந்து தனக்கு சொந்தமான விலைமதிப்பற்ற நன்செய் நிலங்களை வழங்கி 1926ஆம் ஆண்டில் பள்ளிக்கூடம் தொடங்கியவர்கள் கவுடர்" என்கிறார் (Narayanasamy, 1995).

ஒக்கலிகர் சடங்குமுறைகள்

குலதெய்வ வழிபாடு பெண்மையை போற்றுதல்

பெண்ணின் வடிவம் சிவசக்தி என்பார் பாரதி. சக்தியின் வடிவமான எல்லா பெண் தெய்வங்களுக்கும் முன்னாளில் வீரு என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. வீருமல்லம்மாள் வீருமுத்தம்மாள் வீருஜக்கம்மாள் வீருசிக்கம்மாள் போன்ற பெயர்களை சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். ஆதியில் ஒக்கலிகக் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் குலநன்மைக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்து சக்தி பெற்ற தெய்வங்களாக மாறியுள்ளனர் என்பதை வீரு என்ற சொல் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

ஒக்கலிக குலதெய்வ வழிபாடு பெண்மையை போற்றிடும் ஓர் உயர்வான சமத்துவ பண்பாட்டை எடுத்துரைக்கிறது. பத்திலிருந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறை குழந்தைகளுக்கு புது உடை எடுத்து குலதெய்வத்தை கும்பிடுவதை வழக்கமாக உள்ளது. இதனை நாவலில் வரும் ரெங்கசாமியின் செயலால் அறியமுடிகிறது.

சித்தையக்கவுடர் பேரன் ரெங்கசாமி. மிகுந்த கோபக்காரர், பிள்ளைகள் மீது பாசம் உடையவர், மானம் மரியாதைக்கு அஞ்சி நடப்பவர். இவரது தங்கை சௌடம்மாள் ஜமில்லோடு ஓடி விடுகிறாள். அவளை ஆள் விட்டுக் கொல்ல நினைத்து, பின் தாய் தந்தையின் வேண்டுகூலால்,

"அவ ஓடம்புதாண்டா போயிருக்கும்,

உசரு? அவ மனசெல்லாம் அண்ணா

அண்ணா என்றுதானடா சொல்லும்" என்ற சொல்லைக் கேட்டு மனம் மாறிவராக இருந்தாலும், நா ஒரு காரியம் பண்ணனும், உறுமி வச்ச அவளை பொம்மை கட்டி எரிக்கனும், யார் மனசிலயும் அவ நெழல் அசையக்கூடாது (Venugopal, 1997). ஊருக்குள்ள எனக்கு மருவாததான் பெரிசு என தங்கை செய்த செயலால் வெறுப்படைந்து பேசுவராக நாவலின் தோற்றம் தருகிறார். குலதெய்வ கோவில் வழிபாட்டிற்காகத் தன் ஏழ்மை நிலையிலும் தன் குல பெயருக்கு மாசு ஏற்படாத வண்ணம் செய்யும் சடங்குகளை (உடன் பிறந்தவர்களுக்கு துணிமணி வாங்கித் தருதலை) செவ்வனே நிறைவேற்றுவராக உள்ளார். ஓடிப்போன சௌடம்மாவிற்கு தனகோபால் வாயிலாகத் தரும் பட்டுப்புடவையின் வழி அறியமுடிகிறது.

திருமணச் சடங்குகள்

பெண் பருவமடைந்து விட்டால் குச்சுக்கட்டி பூப்புனித நீராட்டு விழா சீர்செய்வது தாய்மாமன் தான். இந்த சடங்கு முறை இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. திருமண உறுதி நாளில் மாப்பிள்ளையின் தாய்மாமனும் பெண்ணின் தாய்மாமனும் சந்தனம் பூசி வெற்றிலை-பாக்கு மாற்றிக் கொள்வர். மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொண்டு வந்த முகூர்த்தப் பொருள்களின் தாம்பூலத்தை மாப்பிள்ளையின் தாய் மாமன் பெரியோர்களின் முன்னிலையில் மணப்பெண்ணின் தாய்மாமனிடம் கொடுக்கிறார். இச்சடங்கானது வெற்றிலைபாக்கு மாற்றுதல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. 'மூங்கிலின் உச்சியில் ஒரு துணியில் நவதானியத்தையும் 1.25 ரூபாய் காணிக்கையையும் புங்கை மரத்தின் இலைகளையும் மாவிலைகளையும் பொட்டலமாகக் கட்டி மாப்பிள்ளை வீட்டின் கன்னி மூலைப்பகுதியிலோ ஈசானி மூலைப்பகுதியிலோ உறுமி முழங்க மாப்பிள்ளையின் தாய்மாமன் மூங்கிலை நடுகிறார். இவ்வாறு முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுதல் நடைபெறுகிறது. முகூர்த்த கால் ஊன்றும் நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து நாள் நெல் குன்றுதல் நடைபெறுகிறது. தாய்மாமன் மாப்பிள்ளை வீட்டில் சாமி அறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஆமணக்கு, முத்து, உப்பு, மஞ்சள் போன்றவற்றை எடுத்து முகூர்த்தப் புடவைக்கு மஞ்சள் அரிசியைப் போட்டு பூஜை செய்கிறார். நீ சம்சாரி ஆகப்போகிறாய் பொறுப்பாக நடந்து கொள் என்று தாய்மாமன் எடுத்துக் கூறுகின்றார். மாப்பிள்ளையுடன் நெல்லையும், செப்புக்குடத்தில் மூங்கில் கிளையையும், புங்கை மரத்தின் கிளைகளையும் வைத்து மஞ்சள் துணி கட்டி மல்லிகைப் பூச்சுடி மணமேடைக்கு கொண்டு சென்று மாப்பிள்ளையும் மணப்பெண்ணும் அமரும் இருக்கைக்கு பின்புறம் வைப்பது இன்றும் வழக்கத்தில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இல்லறமாம் நல்லறத்தைத் துவக்க இருக்கும் இம்மணமக்களை காத்துக் கொடுப்பாயாக என்று இறைவனை இறைஞ்சி வழிபட்டு உதவி பெறுவது தான் இச்சடங்கின் பின்னணியாகத் தெரிகிறது. 'கோரைப் பாயில் படுப்பதும் மரத்தை எரிப்பதும் மூங்கிலை எரிப்பதும் ஒக்கலிகர் பழக்கமில்லை. மணமக்கள் வீட்டார் சார்பாக ஊர்ப் பெரியவர்கள் அழைத்து வரப் பெற்று மணமேடையில் அமர்த்தப்படுவர். பின் கவுடு என்பவர் கம்பனியில் அமர்ந்து (கிராமத்துக்காரர்) வழியாக, அழைக்க வேண்டிய முக்கியமானவர்களை அழைத்து விட்டீர்களா என்று கேட்டு அறிந்த பின் மணமக்கள் வீட்டாரின் தாய்மாமன்களை அழைத்து இருதாய்மாமன்களும் மஞ்சள், குங்குமம், மற்றும் பூ வைத்த பொருட்களுடன் பொதுமக்களிடம் ஆசி பெற்ற பின் மணமக்களுக்கு கொடுத்து அனுப்புகிறார்கள். பொதுத்தாம்பூலம் வழங்கிய பின்னர் மணமக்களை ஆசீர்வதிக்க அட்சதை என்ற மஞ்சள் அரிசியை பொதுமக்களுக்கு வழங்குகின்றனர்.

பெரியோர்கள் முன்னிலையில் ஒக்கலிக இன மணமக்களின் திருமணம் நடைபெறுவது இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இரவு மணமகன் வீட்டில் உறவினர்களும் சேர்ந்து (குறிப்பாகப் பெண்கள்) கருப்பட்டி கலந்த மடி அரிசி கூட்டுவர். பின் மணமக்கள் திருமண வாழ்வைத் தொடங்குவர். இத்திருமணச் சடங்குகள் ஒக்கலிகர்களால் கடைபிடிக்கப்படுவதை நாவலில் வரும் பத்மா திருமணத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது.

குழந்தை பிறப்புச் சடங்குகள்

குழந்தை பிறந்த உடனே சேனை வைத்தல் என்ற சடங்கு நடைபெறுகிறது. முதலாவதாக தாய்மாமன் தான் வைக்க வேண்டும். பெண்ணிற்கு பிரசவம் தாய் வீட்டில் நடைபெறும். குழந்தை பிறந்து மூன்று அல்லது ஐந்து மாதங்கள் கழித்து தன் கணவன் இல்லத்திற்கு குழந்தையுடன் பெண் செல்லும்போது தொட்டில் துணி, அரைஞாண், கால் கொலுசு, புத்தாடை, காராம் பசு முதலிய பொருள்களை பிறந்த குழந்தையின் தாய்மாமன் சீராக கொடுத்து அனுப்புவார். குழந்தை பிறந்த மூன்றாம் நாளில் பெண்ணின் மாமனார் அரிசி, வெல்லம், பூண்டு மற்றும் குழந்தைக்கான மெல்லிய பருத்தித் துணியால் ஆன சட்டைத்துணி ஆகியன கொண்டு வந்து கொடுத்து குழந்தை பிறப்புச் சடங்கு நடத்துவது இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இறுதிச் சடங்குகள்

ஒருவர் இறந்தவுடன் குளிப்பாட்டி சாத்தி வைத்து மாலை போட்டு நெற்றியில் காசு வைத்து சூடம் பத்தி போன்றவற்றை ஏற்றி இறந்தவர் இரத்த கலப்பு உடைய உறவினர் சாம்பிராணி தூபம் காட்டி வணங்குகிறார்கள் இக்காட்சி இறை வழிபாடு செய்வதைப் போல் தோற்றமளிக்கும். பிற நிகழ்ச்சிகள் மற்ற சமூகத்தினரை போலவும் நடக்கிறது.

பழக்கவழக்கங்கள்

பூர்வீக கதைகள் சொல்லி இறைவனை வணங்குதல், விதவைத் திருமணம் தீட்டு என நினைத்தல், குதிரை ரேஸ்க்கு கிளம்பும் முன் எலுமிச்சைப் பழங்களை சுற்றிவிட்டு சக்கரங்களில் நசுக்குதல் போன்ற பழக்கங்களை இன்றும் கடைபிடிக்கிறார்கள். பெண்கள் கம்பளியில் உட்காரக்கூடாது. கம்பளி கிருஷ்ணன் கொடுத்தது. புனிதமானது. விதவையை திருமணம் செய்த ஆண்கள் கம்பளியில் உட்காரக்கூடாது. தாலி கட்டும் பழக்கமே இல்லை. நாகரிகம் வளர வளர ஒரு சில பிரிவினர் (குடி ஒக்கலிகர்) தாலி கட்டிக் கொள்கிறார்கள். பெண் விதவையானால் இறைவன் பெயரால் அதே குடும்பத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பது. 'பெண் தன் பத்தினித் தன்மையை நிரூபிக்க பச்சை மண் சட்டியில் பொங்கல் வைப்பது. இன்றும் இந்தப் பழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது'. 'பெண் கோபித்துக் கொண்டு வந்தால் கணவன் மனைவி இருவருக்கும் புத்தாடை வாங்கிக் கொடுத்து சமரசம் செய்து அனுப்பி வைப்பது'. 'ருதுவான பெண்ணுக்கு தாய்மாமனும் நெருங்கிய பெண்களும் கூடி பொட்டு வைப்பது பழக்கத்தில் உள்ளது. தாய்மாமன் திருமணம் ஆகாமல் இருந்தால் தாய்மாமனுக்கே பெண் கொடுப்பதில் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. மற்றோருக்கு பிறகுதான் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது'. 'மணமகனையும் மணமகளையும் இணைக்கும் சுபகாரியமாக கைகோர்த்தல் செய்வது பெண்ணின் தாய்மாமன் கடமையாகும்'. 'புங்கை மரத்தினை வெட்டுவதும் கோரைப் பாயில் அமர்வதும் ஒக்கலிகர் பழக்கமில்லை. இந்த வழக்கத்தை இன்றும் பின்பற்றுகின்றனர். ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்ற அடிப்படையில் ஒக்கலிகர் இனத்தில் மணவிலக்கு செய்யப்பட்ட பெண்களுக்கும், விதவைப் பெண்களுக்கும் மறுமணம் செய்யும் உரிமை அளிக்கப்படுகிறது'. அதனால் ஒக்கலிகர்களிடையே பெண்ணடிமைத்தனம் குறைவாகவே உள்ளதையும், பெண்ணைத் துன்புறுத்தி பணம் கேட்கிற பத்மாவின் கணவன் மனம் திருந்தி அழைத்துச் செல்ல வருவதிலிருந்து பெண்ணின் ஓயாத உழைப்பு, பொறுமை முதலானவற்றை உணர்ந்து செயல்படும் மனிதர்களாகவும் திகழ்வதையும் காணமுடிகிறது.

கம்பனியின் மகத்துவம்

ஒக்கலிக கவுடர்களின் வாழ்விலும், தாழ்விலும் ஒவ்வோர் இடத்திலும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக, ஒக்கலிகரைக் காக்கும் கவசமாகவே கம்பனி பயன்படுகிறது. நிச்சயதார்த்தத்தின் போது, கம்பனியை விரித்து அதில் அமர்ந்து பெண் வீட்டாரும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் தாங்கள் கொடுப்பினை, வாவுவரிசை, மற்ற குடும்ப விவரங்களை கலந்து பேசுகிறார்கள். இதில் கம்பனியை ஒரு நடுவராக, ஒரு சாட்சியாக, ஒரு தெய்வமாகக் கருதி அவர்கள் பேசுவது உண்மை. பேச்சின் படி இரு தரப்பினரும் நடந்துகொள்வோம் என்பதனை கம்பனியின் முன் சத்தியப் பிரமாணம் எடுப்பதற்காகச் சமமாகப் பாவிக்கப்பட்டு வருகிறது. இறப்பு காரியங்களில் முதன்முதலில் கம்பனி வீட்டிற்கு வந்துவிடும். ஒவ்வொருவரும் கம்பனி வந்திருக்கிறார்களா? என்று தான் கேட்பார்கள். கொள்ளி போடுபவர்கள் கம்பனி அணிந்துதான் ஈமக்கிரியைகள் செய்கிறார்கள். கம்பனியோடு தான் ஊர்வலமாக வீட்டிற்கு வருகிறார்கள். இறந்தவரின் குடும்பப் பொறுப்பை, சொத்துக்களை, கடன்களை, விட்டுச் சென்ற பெண்குழந்தைகளை, பாரம்பரியத்தை, பழக்கவழக்கங்களை, வாவுவரிசைகளை, கடமைகளைச் செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டவர் ஆகிறார்கள். அதன்படி நடக்கவும் செய்கிறார்கள். நாவலில் யதார்த்தமான பெண்ணாக வரும் பத்மா எந்த சூழ்நிலையையும் உணர்ந்து அதற்கேற்றவாறு பேசும் பழக்கம் கொண்டவள்.

"பத்மா வாஞ்சனையானவள்

சொந்தபந்தமென்றால் அவளுக்கு உசுரு" திம்மையக்கவுடரின் பேத்தி (Venugopal, 1997). சுகுமாரனின் மனைவி பெண்களால் கும்பிடப்படும் மங்களார் சாமி கும்பிடும் சடங்கிலும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டுக்களிலும் பத்மாவின் குறும்புத்தன்மை தெரிகிறது. கணவனிடம் பட்ட துன்பத்தை உறவினர்களிடம் கூறி துன்பப் படுத்தக்கூடாது என்று நினைக்கிறாள். மூன்று மாதங்களாக இருக்கும்போது கணவனிடம் சண்டையிட்டு வருகிறாள். பின் மனம் திருந்தி சுகுமாரன் அழைத்துச் செல்ல, அழகான குழந்தைக்கு தாயாகிறாள். சீர்திருத்தவாதியாக அப்பா கம்பனியில் உட்கார்ந்துதான் சடங்கு (பொட்டு வைத்தல்) செய்ய வேண்டும் என்று கூறும் போது சமூகப் பழக்கத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பி ஒக்கலிக சமூகத்தினரிலேயே கம்பனியில் உட்காரும் பெண்ணாக நாவலாசிரியர் பத்மாவை காட்டியுள்ளார். இதன்வழி கம்பனிக்கு ஒக்கலிகர் தந்த முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

மானுடவியல் என்பது மனித இனங்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய அறிவியல் உண்மை ஆகும். நுண்வெளிக் கிரகணங்கள் எனும் நாவல் வழியாக கர்நாடகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த ஒக்கலிக இனமக்களின் மானுடவியல் பார்வை வெளிப்படுகிறது. ஒக்கலிக கொட்டிய பாலின் பால் வந்த ஒக்கலிகர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவர்களும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் பலவித நம்பிக்கைகளை கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்ற அடிப்படையில் ஒக்கலிகர் இனத்தில் மணவிலக்கு செய்யப்பட்ட பெண்களுக்கும், விதவைப் பெண்களுக்கும் மறுமணம் செய்யும் உரிமை அளிக்கப்படுகிறது. பெண்ணடிமைத்தனம் இதனால் அவர்களிடையே குறைவாகவே உள்ளது. ஒரு குடும்பத்தின் மூன்று தலைமுறைகளின் எண்ணங்கள், சமூகச் சூழல்கள் வெவ்வேறாக இருப்பதை மறைமுகமாகச் சொல்லிக் நிகழ்காலத்தில் வைத்துப் பல பின்னோக்கு உத்திகளால் சொல்லி இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

References

- Baktavatchala Bharathi, S., (1990) Panpaattu Manudaviyal, Manivaasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Balusamy, N., (1994) Valviyal Kalanjiam, Tamil university, Tanjore, India.
- Narayanasamy, T.A., (1995) Vokkaligar Marabinar Pateriya Aaivu, Vokkaligar Bhavan sirappu malar, Coimbatore, India.

Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Ramaswamy, I., (1988) Vokkaliga varalatu sirappu malar, Dindigul, India.

Sethumadhavan, S., (2001) Vokkaliga varalaru, Vokkaligar (Kappu) Mahajana Sangam veliyedu, Madurai, India.

Venugopal, S., (1997) Nunveli Kiraganangal, Vergal Pathippagam, Neiveli, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License